

ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ದ್ಯಾಪ್ತ ಪೂರ್ಣೇ ಇರುವವೇ ಶದ್ದೆ ಇರಬೇಕು, ತಿಳ್ಳ. ನಿನು ನೀರಲ್ಲಿ ಗಳ ಸುಣದ ಸುವ್ಯೇ ಕೂಡಿ, ಅಂದ್ರೆ ಆಗೂದಿಲ್ಲ. ನಿ ಹಾಕಿದ ಎರೆನೋಡಿ ಮೀನುಗಳು ಪಟ್ಟನೆ ಕಚ್ಚುವೆ ಅಂತ ಕನಸೂ ಕಾಣಬೇಡ. ಅಂತಂಥ ಮೀನುಗಳು ನಿನ್ನ ಗಳ ಮೂಸುದೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿರಾಸೆ ಆಗಬೇಡ. ಅವೇ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ತಿನ್ನಿಂದು ಉಂಟು. ಇಂಥ ಚಂಚಲತೆಯನ್ನೇ ನಿನ್ನ ಅದ್ವಷ್ಟ ಮಾಡಿಕೊ. ಗಳಿಂದ ಸಿದಿ, ದಾರ ಅಲುಗಾಡುವ ನಮೂನೋಡಿ ಮೀನು ಎರೆ ಕಂಕಿದ್ದು, ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ತಿಳಿವಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಮತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳಿಂದು. ಏರಿ, ಕೆಂಸ, ನೊಗ್ಗಿ ಇವೆಲ್ಲ ಮಹಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಾಣಿಗಳು. ಅವನ್ನು ಒಲಿಸಬೇಕಾಗ್ನದೆ, ರಮಿಸಬೇಕಾಗ್ನದೆ, ವಂಚಿಸಬೇಕಾಗ್ನದೆ, ತಮ್ಮ ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಂಡಾಪಟ್ಟೆ ಸಹನೆ ಬೇಕಾಗ್ನದೆ...’ ಎಂದೆಲ್ಲ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಹೊನ್ನೇರಿನ ನಡುವೆ ಮತ್ತೊಲ್ಲದೇಶಗೆದ್ದು. ಅದನ್ನು ಶ್ರಿತಂ ಪಾಲಿಸಿದವನೇ!

ಆದರೆ ಇಂದು ಅಂಥ ಧ್ಯಾನ ಸಾದ್ಯವಾಗಿದ್ದರುವುದು ಶ್ರೀತಿನಿಗೂ ಅರಿವಾಗ್ನತ್ವದೆ. ಏನಾದರೂ ಮೀನು ಬಿಯುಲಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಇಸ್ತಾಯಿಲ್ಲ ಸಾಹೇಬರು ಅಧವಾ ಮಾಬಲೇಸ್ವರ ಸಾವಾರರ ಎದರು ಅಯಿ ಸಾಲಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗ್ನತ್ವದೆ. ಪದೇ ಪದೇ ಅಯಿ ಅವರದುರು ಕ್ಯಾರ್ಫೇಡ್‌ವುದು ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ತಡ ಮಾಡದೇ ನಿಲಿಗಿದ್ದು. ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಗಳ ಬಿಸಿದ್ದ ಫೀಸ್ ಕಚ್ಚಲು ದುಡ್ಡು ಕಮ್ಮಿ ಬಿಳಿತ್ತುದೆ ಎದು ಅಯಿ ದಜ್ಬಿಯಲ್ಲಿರುವದನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ್ದು. ಒಂದರು ಕೆನ್ನಾದರೂ ಗಳಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕದರೆ ಅಯಿ ಸಾಲ ಕೆಳಾದು ತಷ್ವವುದು ಎಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದು. ಆದರೆ ಉಂಡೆ ಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚೆರಳು ಮತ್ತು ತೋರುಬೆರಳ ನಡುವಿಟ್ಟುಕೊಡು ಎಂಬುವ, ಸಡಿಲ್ಸುವ, ಕಣಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಯಾತ್ರಿಕಾಗಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು. ನೇರೊಳಗೆ ಕಣ್ಣಿಳಿದವನ್ನು ತೆಲಿ ಬರುವ ಆ ದುಪ್ಪಟ್ಟು ಮಾಡುವಿಯ ಮುಖಿ ಅವನನ್ನು ಕಂಬಲಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು!

ದೋಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಗಳಿಗಳನ್ನು ಸಂಭಾಳಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಆಗಾಗ ತಲೆಯಿತ್ತಿ ದಡದತ್ತ ಕಣ್ಣುಹಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ಎದೆಗೆ ಕೊಮೆಲತೆ ಸೋಂಕಿಸ ಹೋದ ಆ ಮಾಡುವಿಯ ಹೆಸರೇನಿರಬಹುದು? ಯಾವ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿರಬಹುದು? ಅವಳ ಭಾವ ನಮ್ಮಡೆಯಂತಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಉಲಿನವಳೋ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತೆರೆಗಳಿಂತ ತುಳುಕಾಡುತ್ತಿದ್ದವು.

ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನಿರುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಡುಗ ಶ್ರೀತಂ. ಜವವೆಲೊ ಧೈರ್ಯನಲ್ಲಿ ಕಾರವಾರಕ್ಕೆ ಭಾಯಿಯನ್ನಾ ಆದ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವಿಯರು ಅವನತ್ತ ಆಕ್ಷಿತರಾಗಿದ್ದು ನಿಜ. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಕಾರವಾರದ ಜಂಡಜಂದ ಮಾಡುವಿಯರು ಇವನ ಸ್ವೇಹಕ್ಕಾಗಿ ನಾನಾತರದ ಇಶಾರೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ

ಇವನಿಗೆ ಫರಕು ಬೀಳುತ್ತಿರಲ್ಲಿ. ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಏರಿದ ಗಾಂಧಿಯ್ ಮತ್ತು ಮಿತಭಾಷಿತನ ಅವನದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಈ ಮಡುಗಿ ಅವನನ್ನು ಯಾಕೋ ಬೇಳೆನುಗೊಳಿಸಿದ್ದು. ನಿನ್ನ ಅವಳನ್ನು ಟಾಗೋರ್ ಬೀಳು ಮೇಲೆ ಇಳಿ, ತಿರಿಗುವಾಗ ಬಮ್ಮ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದು, ಅಷ್ಟು ನೇರ ಕ್ಯಾದ್ಯಂಕ್ ಇಳಿದ್ದು ಆ ದೃಷ್ಟಿ! ಇವನ ಕ್ಲಾಸ್‌ಮೇಟ್‌ ಕೆಲವರು ಮಡುಗಿಯರ ಬಗ್ಗೆ, ಲವ್‌ಗಿವ್‌ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ವ್ಯಾಟ್‌ಪ್ರೊ ಬಾಟ್‌ ಹೆಚ್‌ ಹೋಸ್‌ ಹೋರಿಸುತ್ತಾ, ಅವಳು ನಿನ್ನ ಗಲ್‌ಪ್‌ಪ್ರೇಂಡು, ಇವಳು ನಿನ್ನ ಲವ್‌ರು ಎಂದಲ್ಲ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಥ ಪಡ್ಡೆ ವಿಷಯಗಳಿಗಲ್ಲ ಲಕ್ಷ ಹಾಕುತ್ತಿರಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಗೇರೆಯರೆಲ್ಲ ಇವನ ನಿರಾಸಕ್ಕಿಯನ್ನು ಅಪಹಾಸ್ ಮಾಡುವಾಗ ಇವನ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಯೋಚಿಸಿದ್ದಂಟು: ತನಗೂ ಈ ಮಡುಗಿರು ಅಧವಾ ಈ ಶ್ರೀತಿಪ್ರೇಮದ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಥ ಸೇಳೆವಿಲ್ಲ. ಇದು ಅಸಹಜವೇ? ಹಗಲುಗನು ಹಾಗಿರಲಿ, ತನಗೆ ನಿದೆಯಲ್ಲೂ ಕಣ್ಣು ಬಿಯುಲಿಲ್ಲ, ಅದೇ ಮಡುಗಿಯರತ್ತ ಆಕ್ಷಿತರಾಗುವ ತನ್ನ ವಯೋಽಹಜಜ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಕರುಷಿಸುತ್ತಿರಬಹುದೇ? ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಆ ಮಡುಗಿಯ ದರ್ಜನ ಆದಾಗಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ ಜಂಟಲತೆಯ ಭಾವ ಉಂಟಾಗಿರುವುದು ಅವನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪಲ್ಲ. ಈ ಮಡುಗಿಯ ಅದಾ ಬೇರೆನೇ ಆಗಿದೆ ಅಂದುಹೊಂಡ... ಅರರೆ! ‘ಅದೂ’ ಅಂದನೇ? ಭಾವೆ ಹಾಡ ಬದಲಾಗಿಬಿಟ್ಟೇ ಲವ್ ಆಟ್‌ಪ್ರೊ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂತಾ ಎಲ್ಲೋ ಒದಿದ್ದು. ತನಗೂ ಲವ್ ಗಿವ್? ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ... ಹಷಣ್ಣ ಮತ್ತು ಪ್ರೇಮ? ವಿಶಾರ್ದಾ ಕಾಂಬಿನೇಶನ್ ಮಾರಾಯ! ಕ್ಯಾಚ್... ಎಂದು ತಡೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದ್ದು... ಏನಿಂದ ನಿತಿದ್ದಾಲಿ? ದಡದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮಡುಗಿ! ತನ್ನ ಕವರೆಗಿನ ಸ್ವಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡವಳಂತೆ ನಾಗುತ್ತಾ ನಿತಿದ್ದಾಲಿ!

ದೋಳಿಯಿಂದ ದಡಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಗೇರೆ ಎಳಿದರೂ ಅದು ಸರಳರೆಖೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಗಳಿಗಳನ್ನು ಮೇಲೆಳೆದು, ಮರಿಗಟ್ಟಿದ ಬಾಹುಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುತ್ತಾ ಬಿಟ್ಟೆ ಬಾಳಿದಂತೆ ಪಾಠಿದೋಳಿ ನಡೆಸಿದ ಹ್ಯಾತಿರ ಬಂದಂತೆ ಹಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರು ತಡೆದು ವೇಗ ನಿಯಂತ್ರಿಸಿದ. ಪಾಠಿದೋಳಿ ಅವಳ ಪಾದ ಸ್ವರ್ಚಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಡ ತಲ್ಲಿತ್ತಿ. ‘ಹಾಯ್’ ಅಂದಳು. ಇವನ ಮಾತು ಮರೆತ್ತಿದ್ದು. ‘ಹಲ್ಲೊ’ ಅಂದು ನಡ್ಡಿ. ಸಂಜೀಯ ಬೆಳಕಣ್ಣನ್ನು ನಾಗಿವಿನಿಂದೇ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಂಡಂಥ ನಾಗುವದು. ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಟಿಕೆಯವಾಗಿ ‘ಕಡಲು ತೀರದ ಮಾಡುಗನ ಹೆಸರು ಶ್ರಿತಂ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾತು’ ಅಂದಳು. ‘ಮತ್ತೆ, ಈ ಅವರಿಚಿತ ಮಡುಗಿಗೆ ಅದು ಹೂಗ್ಗಾ ತಿಳಿತು ಅಂತ ಸರ್‌ಪ್ರೇಸ್ ಆಗಬ್ಬಾಡ, ಅಧ್ವಾ ತಾನು ವಲ್‌ ಫೇಮಸ್ ಅಂತಾನೂ ತಿಕ್ಕೊಳ್ಳಬಾಡ... ಬೇಲೆಗೆ ಚಾಚಿದ ನಿನ್ನ ಲಟಾರಿ ಸ್ವೇಕಲ್ ಮಾಲ ಶ್ರಿತಂ, ಡಿಪ್ರೆಸ್‌ಮೋ 2’ ಅಂತ ಪೆರಂಟ್ಲಿ ಬರೆದ್ದು ಇಂದು ಕಣ್ಣೀಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಂದು ಕಣ್ಣೀಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಇಂದು ನಿನ್ನ ಸ್ವೇಕಲ್ ಮಾಲ್ ಅಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕು

ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಸ್ಷಂಜಿ ಕೂಡ ಕುತ್ತಾಹಲದಿಂದ ದಿನದ ವಿದಾಯವನ್ನು ವಿಳಂಬಿಸುತ್ತಿರುವಳಿತ್ತು. ‘ನನ್ನ ಹೆಸ್ತ ಸುಮಾ... ಎಲ್ಲೂ ಸುಮಿ ಸುಮಿ ಅಯಾರ. ನಿನೂ ಅನುಭವುದು... ನಾನು ಬಯಲುಹಿಮೆ ಕಡೆಯವಳ ಅದಿನ. ಗುಳ್ಳಾರ್ ನಮ್ಮಾರ್’ ಅಂದಳು. ‘ನಿನ್ನ ಧ್ಯಾತ್ಕ್ ಹೇಳೋಕೆ ಮರೆತೆ, ನಿನು ನಂಗಿಪ್ಪ ಆದಿ’ ಅಂದಳು. ‘ಪ್ರೇಂಡ್?’ ಎಂದು ಕೆಳಿತಾಲು. ‘ಈ ಪ್ರೇಂಡ್ ಘಾರೆವರ್’ ಎಂದು ಶೇಕ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಮಾಡಲು ಕ್ಯೇ ಮಾದಿಸುತ್ತಾ ಹಾಡಲು. ಶ್ರೀತಂ ತಮ್ ಅನುಮಾಸಿದ. ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಏರಿ ಮೀನಿನ ಬಾಯಿ ಅಗಲಿಸಿ ಗಳಿಂದ ಬಿದಿಸುವಾಗ ಅಂಟಿದ ಮೀನಿನ ಗಂಧ ಹಾಗೆ ಇತ್ತು. ‘ಕ್ಯೇ ಮುಟ್ಟಿ ಶಾಕ್ ಹೊಡಿಸೋಳ್ಲೋ’ ಎಂದಳು. ಅವನ ಕ್ಯೇಗಳನ್ನು ತಾನೇ ಎಳೆದು ಕ್ಯೇಕುಲುಕಿದ್ದಳು. ಅವರ ಸ್ವರ್ಶಕ್ಕೆ ನಿದಿಯೂ ಕಂಪಿಸಿಕ್ಕು ಅಲೆಗಳಿಳುವಿನೆ ಅನಿಸುವಂತಿತ್ತು.

‘ದೋಳಿಲ ಬಲಾ?’ ಎಂದು ಪಾತಿ ಹಕ್ಕಿ ಕೂಡಳಿ. ಮಟ್ಟನ್ನು ಸುಮ್ಮೋ ನೀರಲ್ಲಿ ಆಡಿಸಿದ್ದಳು. ಬಾತಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಬರಿದ್ದ ಮೀನೊಂದನ್ನು ಹಗುರವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಚಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸ್ವರ್ಶಕ್ಕೆ ಅದು ಮಿಸುಕಾಡಿ ನಿರಿಗೆ ನೆಗೆಯಿತು. ಪ್ರಳ್ಳಾಕ್ ನೀರೊಳಗೆ ಕಣ್ಣರೆಯಾಯಿತು. ಆ ಆಕ್ಸಿಕುದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದಂಗಾದರೂ ಇಬ್ಬರೂ ಜೋರಾಗಿ ನಷ್ಟರೂ. ಅದು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಚಲಿಸಿ ದೇವಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಿತು. ‘ಮೀನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಜೀವ ಬಂತಳ್ಳೋ?’ ಎಂದಳು. ‘ನಿನ್ನ ಒಕ್ಕೆಲ್ಲ ಏನೋ ಮಾಜಿಕ್ ಇರಬೇಕು’ ಎಂದ ನಾಗುತ್ತಾ. ‘ಒ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಮಡುಗನಿಗೆ ಮೈಚ್ ಹೋಯಿತು. ಈ ಮಾತಾಡಬಹುದು’ ಅಂದಳು. ಮಾತು ಅವರನ್ನು ಹಕ್ಕಿರ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಮಿ ಕಾಲಿ, ಕಡಲು, ಸ್ವಾಂಡು, ಸ್ವೇಂಟ್ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದಳು. ಸುಮಿಯ ವರ್ಣನೆಯು ಶ್ರಿತಂ ನಿತ್ಯ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಜೀವಿಕುತ್ತಿದ್ದ ಈ ದೃಶ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸರೆನದ ಸಿಂಚನವಾಗ್ನತ್ವಿತ್ತು. ಸುಮಿಯ ಹಾಗೆ ಅವನೆಂದೂ ಇದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಸ್ತೃಯದ ಕಣ್ಣಾಗಳಿಂದ ನೋಡಿರಲ್ಲಿ.

ಅವಳ ಮಾತಿನ ಸಡಗರ, ನಗುವಿನ ಬೆರಗು ಶ್ರೀತಿನಿನ್ನ ಬುಂಬಕದರೆ ಸೇಳಿಯತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನಿಗೆ ಅವಸರವಿತ್ತು, ಅದರ ಅರಿವು ಇತ್ತು. ಇಂಥ ಅವಕಾಶ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲೂ ಮನಸಿರಲ್ಲಿ, ಆದರೆ ಆಗೆಗೂ ಲೇಟ್ ಆಗುತ್ತದೆ, ಬಿಬ್ಲೇ ಕತ್ತಲಿಲ್ಲ ಮರಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ‘ನಾಳೆ ಸಿಗೋಳೆ?’ ಅಂದು. ಅವಳು ‘ದಿನಾ ಸಿಗೋಳೆ’ ಅಂದಳು. ಅವನು ನಷ್ಟ ಪಾತಿಯನ್ನು ಆಳ ನಿರಿಗಿ ತಿರುಗಿಸಿ. ಗೊವಾ ಬಿಸಿಯನ್ನು, ಬಮ್ಮುಡಾ ಚದ್ದಿ ತಲೆಗಳಿಂದ ಕುಪ್ಪಾಗಿ ಬಿಡುಗಳಿಂದ ನೋಡಿರಲ್ಲಿ.